

[Funck Jensen.]

gende ændringsforslag. Af disse sidstnævnte har jeg kunnet tiltræde dem, der efter mit partis skøn i hovedsagen falder ind under de lige nævnte to første kategorier af udgifter, som mit parti enten ubetinget kan acceptere eller under den herskende samfundstilstand ikke vil modsætte sig. Der foreligger imidlertid 41 ændringsforslag, som jeg har skønnet hører under den tredje og sidstnævnte kategori, og som jeg derfor ikke har kunnet tiltræde. Jeg skal efterhånden under de foreliggende paragraffers behandling nærmere begrunde, hvorfor jeg i hvert enkelt tilfælde går imod, idet jeg dog straks vil gøre opmærksom på, at der naturligvis i finansloven findes en meget lang række udgiftsposter, der falder ind under samme kategori som de 41 ændringsforslag, men for at spare både min egen, finansudvalgets og folketingets tid har jeg ikke draget disse ud og foreslået dem sat under afstemning.

De 41 ændringsforslag, jeg ikke har kunnet tiltræde, må tjene til eksempler, selvom de naturligvis ikke kan være udtømmende. Til at være udtømmende er de områder, hvorpå ændringsforslagene er fremsat, for tilfældige. Af disse mine udtalelser fremgår, at vor modstand i hvert enkelt tilfælde ikke er rettet imod en bestemt forening, et bestemt formål eller et bestemt område indenfor et erhverv eller erhvervsgruppe, men vor modstand er af principiel art, og derfor omfatter de givne eksempler også alle tilsvarende.

Retsforbundet vil — som konklusion af, hvad jeg her har sagt — stemme for de ændringsforslag, som jeg har kunnet tiltræde; stemme imod dem, jeg ikke har kunnet tiltræde, og undlade at stemme for finanslovsforslaget som helhed, fordi det i betydelig grad indeholder både udgifter og indtægter, som vi ikke kan godkende, og som i en række tilfælde er gennemført ved særlige love, som retsforbundet ikke har stemt for.

Med hensyn til de ændringsforslag på landbrugsministeriets budget, vi er gået imod, vil jeg gerne sige, at vi fra retsforbundets side mener, at alle former for statsstøtte til erhvervsformål er forkastelig, herunder naturligvis også tilskud til studierejser, hvilket indeholdes i ændringsforslag nr. 84. Der er der tale om en studierejse, hvortil der søges tilskud, og selv om formålet er aldrig så godt — det drejer sig i dette tilfælde om en rejse til USA for at studere ensileringsmetoder for grønfoder —, finder vi ingen mening i, at andre mennesker, andre erhverv skal deltage i betalingen for studier, som specielt, i hvert fald i første række,

kommer landbruget tilgode. Det sundeste vil være, at ethvert erhverv betaler for sig selv, og hvis landbruget som det største og bærende i dansk økonomi ikke skulle kunne klare sig selv uden at påberåbe sig statens støtte, hvem skulle så kunne klare sig?

Denne samme betragtning ligger til grund for, at jeg ikke har kunnet tiltræde ændringsforslagene nr. 72—81 inklusive. Men vor modstand imod tilskud til erhvervene omfatter naturligvis ikke blot disse få bevillinger, som denne debat jo skal indskrænke sig til, men gælder alle bevillinger af samme art, hvad enten de i forvejen findes på finansloven eller fremkommer på tillægsbevillingsloven, og den gælder naturligvis ikke alene bevillinger til landbruget, men også alle andre bevillinger til erhvervsformål, hvad enten det er til foreninger eller enkeltvirksomheder, som f. eks. ændringsforslag nr. 89, der går ud på et øget tilskud til Dansk Piledyrkerforening, og ændringsforslag nr. 85, der går ud på et øget tilskud til gedeavlens fremme.

Det er iøvrigt bemærkelsesværdigt, at stadig større kredse af befolkningen indser det forkastelige i disse statstilskud. Herom vidner en landmands udtalelser i Århus Stiftstidende for 6. februar under overskriften: Vi bør selv administrere — hvoraf jeg med den højtærede formands tilladelse skal citere slutningen. Vedkommende skriver:

„I efteråret var jeg nået til erkendelse af, at avlen på mine marker var for ringe i forhold til jordens bonitet. Derfor sendte jeg bud efter en konsulent, og staten betalte halvdelen af udgifterne ved hans besøg. Han udtog bl. a. en større portion jordprøver og sendte disse til et laboratorium, og staten betalte en væsentlig part af regningen fra denne virksomhed.

Det viste sig, at min jord manglede kalk, hvorfor jeg købte så meget, som analyserne viste der var brug for. Staten betalte en trediedel af, hvad varen stod mig i leveret på min mark. Et areal trængte til dræning, og staten betalte halvdelen af udgifterne ved arbejdets udførelse.

Det er umuligt for mig at indse, hvorfor det offentlige betaler så stor en part af udgifterne ved at holde mit bedriftsmaskineri i en sådan orden, at det kan kaste tilfredsstillende udbytte af sig. Hvis det ikke er en god forretning for mig af egne midler at betale, hvad den slags koster, kan det heller ikke være det for staten. Og man må i den forbindelse ikke glemme,